

E. Pion: Commerce de la boucherie. Paris 1893.

S. Strauch: Die Schlachtviehversicherung. Bremen 1895.

E. Klapper: Zur Neugestaltung des Deutschen Schlachtvieh-Marktverkehrs,

foruden Aarsberetninger fra Landhusholdningsselskabet, Konsulentvirksomheden, de samvirkende sjællandske Landboforeninger (for 1890—93) og de trykte Forhandlinger fra Berliner Møderne o. fl.

Hertil knyttedes følgende Diskussion:

Proprietær Heyman vilde takke det kgl. danske Landhusholdningsselskab, fordi denne Sag var bleven bragt frem, og det havde glædet ham at høre den overordentlig interessante Beskrivelse af Markedsforholdene i Udlandet, som nu var bleven given af Statskonsulent Arup. Taleren havde før set noget mere som Fremskridtsmand paa denne Sag, end han nu gjorde. Han syntes, det Ideale var at have edsvorne Mæglere o. s. v., men han kunde godt se de Vanskeligheder, der vare med Hensyn til at faa saadanne Forbedringer skaffe tilveje. Taleren vilde tillade sig at komme lidt nærmere ind paa disse Spørgsmaal, som interesserede ham meget, og hvormed han havde beskæftiget sig en Del, og da navnlig se hen til Forholdene i Kjøbenhavn. I Tyskland, sagde Statskonsulent Arup, skelner man mellem Slagtevægt og Kjødvægt; i Kjøbenhavn gjør man sig ingen Ulejlighed i saa Henseende¹). Man har, hvad ogsaa Konsulent Arup nylig bemærkede, faktisk ikke nogen Notering. Hver Kommissionær noterer for sig; Noteringen bliver derfor heller ikke, hvad den skulde være, et virkeligt Udtryk for den skete Handel, og yder altsaa ikke nogen Vejledning hverken for Sælger eller Kjøber. Naar man saaledes ser, at f. Ex. bedste Stude noteres fra 40 til 42 Øre pr. Pd. slagtet Vægt, er det ikke nogen Vejledning for Forbrugeren, eftersom man maa huske paa, at Noteringen hos os

¹ Her bruges bestandig Ordet Slagtevægt, hvorimod Benævnelsen Kjødvægt dog i Virkeligheden burde benyttes, der gjøres jo flittig Brug af Kniven; Nyre, Talg m. m. udtages jo stadig ved Slagtningen her.

er saaledes, at det kun er den formodede rene Kjødvægt af Dyret, der er taget i Betragtning ved Ansættelsen af nævnte Pris; Hud og Talg tages der ikke Hensyn til, det har, som man udtrykker sig, »Slagteren frit«. Det samme Forhold finder Sted i Hamburg — hvor det dog bemærkes ved Noteringer —, og der skulde egentlig trækkes 4—5 eller 6 Øre fra for at komme til den virkelige for Kjødet betalte Pris. Paa den Maade, Handelen nu foregaar, tror Folk, der ikke kjende dette Forhold, imidlertid, at Kjødet har været dyrere, end det i Virkeligheden har. Havde Noteringen været rigtig, skulde den have været 4 à 5 Øre lavere. Ser man nu hen til Landmanden, hvad Nytte yder da Noteringen ham? Desværre er det ikke mange Landmænd, der sende Kvæg til Kvægtorvet; efter Kommissionærernes Opgivelse er det kun 10 à 15 % af Kvæget, der kommer direkte fra Landmanden til Markedet, den øvrige Part kommer gennem Handelsfolk. Indirekte er det imidlertid Landmanden, der sender Kvæg til Kvægtorvet, og han kan ikke blive klog paa Noteringen; han staar i den Retning over for den samme Vanskelighed som f. Ex. Skibsproviantøren; den ene kan ikke se, om han ikke sælger for billigt, og den anden kan ikke se, om han ikke køber for dyrt, og hvor skal man ogsaa blive klog paa det? I et Blad ser man en Notering, i et andet Blad en anden Notering; der er aldeles intet at holde sig til. Hvad det gjælder om at arbejde hen til er at faa nedsat en Noteringskommission med Ret til at faa Priser opgivne og Ret til at foretage Vejning af Kreaturerne, og saa længe man ikke kan faa det gennemført, vil den frie Vejledning kunne gjøre overordentlig Nytte. I Belgien har man en virkelig Notering, ogsaa i Berlin og i Wien, ja selv i England staar man ikke uden Vejledning; thi selv om Noteringen mange Steder ikke er officiel, har man dog dør en Notering, som man kan støtte sig til, og Landmændene ere da ogsaa ihærdige med at studere Noteringen og følge den nøje. Hvad Handel efter levende Vægt i øvrigt angaar, da er man allerede nu en lille Smule inde derpaa her i Kjøbenhavn, idet Tyre, der gaa bort til Tyskland, blive solgte efter levende Vægt, og der er paa

den Maade begyndt at danne sig en Smule Notering efter levende Vægt. Da Kjødexporten til England fandt Sted, var der ligeledes et lille Tilløb til at faa en Notering bragt i Stand, men derved blev det ogsaa. Taleren kunde ikke forstaa, at det skulde være saa vanskeligt for Slagterne at gaa over til at handle efter levende Vægt. Slagterne ere, sagde Konsulent Arup, vante til at bedømme Kreaturer efter Slagtevægt, men de maatte dog snart kunne blive saa erfarne, at de ogsaa kunde bedømme Kreaturerne efter levende Vægt. Taleren kunde ikke se, at der kunde være saa overordentlig store Vanskeligheder at kæmpe imod, og kunde man ikke komme ind paa at handle efter levende Vægt, var det ønskeligt at komme ind paa at veje Kreaturerne, naar de ere slagtede? Som Forholdene nu ere paa Kvægtorvet og de dermed i Forbindelse værende offentlige Slagtehuse, maa det kunne lade sig gjøre. Forholdet vilde altsaa blive noget lignende som i Svinehandelen ved Svineslagterierne.

Hvad Mæglervirksomheden angaar, da kan Taleren godt indse, at den er overordentlig vanskelig at faa indført her, saa længe Kreditforholdene existere som nu, og dem kommer man næppe bort fra, undtagen en Bank vil gribe ind og tage Affære. Hos os vil det for øvrigt være vanskeligere at komme bort fra den nuværende Ordning end i Tyskland; thi her have Kommissionærens Kunder, saavel Landmænd som Slagtere, været vante til at have Krediten gratis, hvorimod den i Hamborg har kostet $1\frac{1}{2}$ $\%$. Helt gratis er Krediten nu imidlertid vistnok ikke, men mere til den ene Side end til den anden, og Slagterne ville i alt Fald nødig gaa til en Bank. Det vil altsaa efter Talerens Mening være vanskeligt at faa dette Forhold ordnet paa en tilfredsstillende Maade, men paa den anden Side maa han fastholde, at der er noget uheldigt i, at en Kommissionær kan handle for egen Regning, og endnu uheldigere er det, naar Kommissionæren tillige er Slagter.

Hvad Assurance spørgsmaalet angaar, da har Taleren i nogen Tid arbejdet i det, fordi det forekom ham, at der, hvad det angaar, er overmaade mislige Forhold tilstede i Kjøbenhavn. Der existerer her en Assuranceforening, som kaldes

Kreaturkommissionærernes Assuranceforening. Det er en privat Forening, og dens Love og Vedtægter ere derfor ikke Offentligheden bekendte og behøve ikke at være det, men man skulde dog synes, at Foreningen maatte være moralsk forpligtet til at give Landmændene nogen Besked om, hvorledes Pengene blive administrerede, da det faktisk er Landmændene, der betale Assurancepræmien. Hvorvidt det nu egentlig burde være Landmændene, der betale denne Præmie, er vanskeligt at sige, og der er diskuteret meget derom, men faktisk er det, som sagt, Landmændene, der betale Præmien. Taleren har, som sagt, søgt at trænge noget ind i disse Forhold, fordi hele Assurance spørgsmaalet interesserer ham meget, og han vilde tillade sig at fremlægge sine Undersøgelser. Præmien har været forskjellig i de forskjellige Aar, og der betales for, hvad der kasseres — altsaa ikke for anden Klasses Stempel saavel af hele Kroppe som Dele af samme — saaledes, at der erstattes i Forhold til Værdien (Dagsprisen) for hele Kroppen efter Kvalitet som denne er uden Hensyn til den Sygdom, hvorfor den er kasseret. Tillige gives Erstatning for Smaakram (Organer), dog saaledes, at Erstatningsbeløbet skal være mindst 5 Kr. for en Ox og 2 Kr. for en Kalv og et Faar. Hvad Kjødet angaar, er det ogsaa saaledes, at naar Erstatningen ikke løber op til 5 Kr. for en Ox o. s. v., betales intet. Man skulde nu synes, det var vanskeligt at komme efter, hvilke Indtægter og Udgifter Foreningen har havt, men det kan man dog tilnærmelsesvis komme paa det rene med ad statistisk Vej, og det er ikke Smaasummer, det drejer sig om. Der indbetaltes i Assuranceforeningens Kasse i 1895 c. 110,000 Kr. Det kan derfor ikke være Landmændene ligegyldigt, om de give en eller to Kroner i Assurance, og endnu vigtigere er det for Landmændene at faa at vide, at de ikke med Tiden komme til at betale endnu større Beløb, eftersom der muligvis — Taleren siger: muligvis, da han ikke kan sige noget bestemt — ikke er henlagt noget til et Reservefond. Assuranceforeningen begyndte i 1888 samtidig med, at Kvægtorvet aabnedes, og oprindelig var Præmien kun lille; for Tyre, Stude og Køer over 300 Pd. var den 60 Øre. Senere

blev den sat op til 1 Kr., og da Mund- og Klovesygen kom, benyttede man Lejligheden til at sætte Præmien op til 2 Kr., og saaledes er den endnu. I Efteraaret 1895 bortfaldt Præmien for de Kreaturer, der exporteres levende til Tyskland, men desværre fik Landmændene ikke nogen Fordel heraf. Ogsaa benyttede man Lejligheden til samtidig at sætte Assurancepræmien for Kalve op fra 10 Øre til 25 Øre — hvortil der for øvrigt ikke var nogen Grund — for Faar fra 2 til 5 Øre — det skete for 1 Aars Tid siden eller saa —; for Svin varierer Præmien efter Sigende mellem 80 Øre og 1 Kr. Foreningen har som Tilsynsmænd en Kommissionær og en Slagter, som ere tilstede naar Dyrene kasseres af Kontrollen, og Værdien bliver angiven af dem.

Hvilke Erstatningspriser Slagterne have givet, er en lukket Bog, og Taleren har derfor benyttet Kommissionærernes egne Noteringer for at komme til Kundskab om, hvorledes Forholdene egentlig stille sig med Hensyn til Udbetalingen af Assurancen. Han har saaledes for Oxers Vedkommende taget den højeste Notering for bedste fede Stude og Kvier og laveste Notering for 2den Klasses fede Køer Uge for Uge, og deraf dannet Gjennemsnitstal, som han har lagt til Grund; i 1888 er Betalingen herefter ansat til 36 Øre pr. Pd. Kjød, i 1889 til 38 Øre, i 1890 til 39 Øre, i 1891 til 40 Øre, i 1892 til 39 Øre, i 1893 til 34 Øre, i 1894 til 36 Øre og i 1895 til 36 Øre. Efter at have fundet dette, skulde man tro, at det var en let Sag at komme efter, hvad Udgiften og hvad Overskudet har været; men det er dog ikke saa let, eftersom der er mange Ting at tage i Betragtning her: Saaledes kommer Lødekøer og Levekvæg ikke ind under Assurancen og giver altsaa ikke denne nogen Indtægt, men paa den anden Side havde Taleren ogsaa ment at kunne lade være at tage Hensyn til, hvad der ikke kommer i Betragtning paa Udgiftsiden, nemlig Erstatningsbeløb for Dele af Kroppe under 5 Kr. Naar man lader dette gaa lige op, vil man vistnok være saa temmelig sikker paa at være paa den rigtige Side. Taleren var derefter ved at benytte statistiske Aarsopgjørelser for Kvægtorv og de offentlige Slagtehusene kommen til det Resultat, at

i 1888 var Overskudet c. 4,000 Kr., næste Aar 2,000 Kr., det følgende Aar et lille Underskud, næste Aar et lille Overskud og endelig det følgende Aar et lille Underskud. Men Assurancepræmien for Oxer var ogsaa dengang kun 1 Kr. I 1893 blev Præmien imidlertid sat op til 2 Kr., og Resultatet blev da ogsaa, at der i 1893 for voxne Kreaturer var et Overskud af c. 28,000 Kr., i 1894 et Overskud af c. 36,000 Kr. og i 1895 et Overskud af c. 46,000 Kr. Taleren skulde ikke komme nærmere ind paa Forholdet for Kalvenes Vedkommende, for hvilke han i øvrigt havde foretaget en lignende Beregning. Kalvene have i 1894 givet et Overskud af c. 1200 Kr., Faarene et Overskud af c. 800 Kr. og Svinene — det var Taleren ubekjendt, hvorvidt alle Svin assureres — vistnok et Overskud af c. 1,000 Kr.; ialt udgjør dette for Kalve, Faar og Svin en Sum af 3,000 Kr. For Kreaturerens Vedkommende kasseres foruden Kjød ogsaa de indre Organer, og da man ved, at der ikke betales for disse, undtagen Erstatningen udgjør mindst 5 Kr., kan man regne ud, da Organerne i et Kreatur højest er lidt over 6 Kr. værd, at der kun betales grumme lidt i Erstatning for denne Kontos Vedkommende, Gjennemsnitsværdien af de kasserede Organer har været noget som 15,000 Kr. aarlig; men selv om der heraf var betalt 3,000 Kr., vilde det altsaa gaa lige op med de 3,000 Kr., som Kalve, Faar og Svin har givet i Overskud. Her er næppe begaaet nogen større Fejl, og naar man da ser paa det virkelige Overskud: 28,000 Kr., 36,000 Kr. og 46,000 Kr., som er nævnt ovenfor, maa man sige, at Landmændene ere brøstholdne, hvis Pengene ere udbetalte. Landmændene maatte hellere se disse Penge opsamlede i et Fond, og det er ikke ligegyldigt, om det ene eller det andet finder Sted. Det er et Punkt af stor Vigtighed. Taleren kjender ikke videre til Assuranceforholdene i Udlandet; om en enkelt Assurance har han dog faaet Oplysninger, nemlig i Lübeck, og der er det saaledes, at Kommissionærerne have dannet en Forening, som sætter Taxten hvert Fjerdingaar. Saasart der er 6,000 Kr. i Kassen, sættes Taxterne ned; gaar Kassebeholdningen ned til 1,000 Kr., sættes Taxterne igjen op. I Tyskland er Assu-

rancepræmien vistnok højere end her, hvad imidlertid ikke er saa underligt, idet Assurance der dels ikke er nogen tvungen Sag, og dels har man der kun én Slags Stempel, hvorimod vi her have to Slags.

Direktør Hansen. Efter Titlen paa det Foredrag, som skulde holdes her, kunde man absolut ikke se andet, end at det i overvejende Grad var de udenlandske Markedsforhold, der skulde omtales, og Taleren vilde ogsaa indrømme, at den ærede Foredragsholder udelukkende har holdt sig dertil, selv om han en enkelt Gang har strejfet ind paa de københavnske Forhold. Det er mere Hr. Proprietær Heymann, der har taget de københavnske Forhold i Betragtning. Da Taleren saaledes ikke vidste, at man muligen kunde komme ind paa de københavnske Forhold, har han ikke skaffet sig nogen Bemyndigelse fra Magistraten til at fremkomme med Udtalelser, der kunne indeholde en Angivelse af, hvorledes den eventuelt vil stille sig til disse Spørgsmaal. Taleren troede imidlertid, at han ganske rolig kunde udtale, at hvad Noteringsspørgsmaal angik, vilde Magistraten vistnok med stor Velvillie yde den Assistance, den kunde, for at der kunde blive tilvejebragt en officiel Notering, og troede ogsaa at turde udtale, at hverken fra Kommissionærernes eller Slagternes Side vilde Spørgsmaalet om Gjennemførelsen af en officiel Notering volde nogen Vanskelighed, naar de paa en passende Maade blive repræsenterede i Noteringsudvalget. Spørgsmaalet om en officiel Notering kunde derfor efter Talerens Mening slet ikke være saa vanskeligt at faa gennemført, men paa den anden Side vilde Taleren ikke undlade at udtale, at man ikke maatte vente sig altfor store Resultater, thi det vil ikke gaa med denne Notering som med Noteringen af Landmandens andre Produkter: Smør, Korn og Æg, at der noteres de Priser, der betales. Saalænge der handles pr. Styk, kan et Noteringsudvalg, selv om det bestaar af rene Guder, absolut ikke notere en Pris, enten det er for Slagtevægt eller for Kjødvægt, eller hvad det nu skal være; Arbejdet vil blive et rent Regnestykke. Det Hele bliver mere Theori end Praxis. Selv om Noteringsudvalget bliver nok saa

fornuftig sammensat, vil dets Arbejde, saa længe der handles pr. Styk, egentlig kun blive en Beregning, som man ikke kan have Tillid til. Proprietær Heymann har henpeget paa noget, der skulde kunne skaffe et bedre Resultat tilveje, nemlig at man f. Ex. kunde have en tvungen Prisopgivelse fra de Vedkommende, men en saadan Tvang kan man ikke udøve; Noteringsudvalget kan ikke tvinge Kjøber eller Sælger til at opgive Prisen, de have givet eller faaet. Havde man det derimod herhjemme saaledes som paa mange Steder i Tyskland, at Vægten blev brugt noget mere, enten der nu blev handlet efter Slagtevægt eller Kjødvægt, saa at Kjøber og Sælger alt-saa gik til Slagtehuset og fik Dyret vejet, kunde der finde en Notering Sted, som var paalideligere, men saa længe der handles pr. Styk, vil Noteringen som sagt næppe være tilfredsstillende. Paa den anden Side maa Taleren indrømme, at Noteringen ikke godt kan blive daarligere end den for Tiden er, og skal der derfor komme noget praktisk Resultat ud af dette Møde, vil det retteste efter Talerens Mening være, at Landbruget enten gennem Landhusholdningsselskabet eller paa anden Maade tager Sagen i Hænde og anmoder de i Sagen interesserede Parter: Kommissionærer, Slagtere og Landmænd om at komme sammen til et Møde for at tage Beslutning om, hvad der skal forstaaes ved Slagtevægt eller Kjødvægt, og naar man saa er bleven enig om det, vil Kravet om en officiel Notering vistnok ikke møde nogen Modstand fra Magistratens Side, og Talerens Assistance skulde i saa Tilfælde staa til Tjeneste.

Hvad Mæglerspørgsmaalet angik, da kunde Taleren vanskelig udtale sig derom, og hvad Assurancespørgsmaalet angaar, da har der jo været Forslag fremme derom, nemlig at man skulde gaa saa vidt at lade Slagtehusadministrationen administrere Assurancen; der kunde være nogen Rimelighed derfor, og det kan jo være, at man engang kommer dertil, men herom kunde Taleren endnu mindre udtale noget om, hvorledes Magistraten eventuelt vil stille sig, eftersom der jo kan blive Tale om, at dette Spørgsmaal maatte sættes i Forbindelse med pekuniære Ofre, f. Ex. ved at danne et Reserve-

fond. Taleren havde for øvrigt fra alle Sider undersøgt Assurancespørgsmaalet paa Rejser i Tyskland, og han maatte sige, at han kjendte ikke noget Sted, hvor Assurancen var saa billig som i Kjøbenhavn, hvorimod han kjendte Steder, hvor den er 3—4 Gange saa dyr. Taleren saa godt det berettigede i de Klager, som Proprietær Heyman havde fremført med Hensyn til Regnskabsvæsenet, men skal en Assuranceforretning bestyres paa anden Maade end Tilfældet er her, vil den blive betydelig dyrere for Landmændene, end den nu er. Naar Assurancen er saa billig, som den er, er det fordi, at der her aldrig kan ske noget saadant som det, der, som den ærede Foredragsholder omtalte, fandt Sted i Berlin, thi her holdes der saa streng Justits som mulig i saa Henseende, for at Assurancen ikke skal lide noget Tab paa saadan Maade. Taleren kunde i det Hele taget sige om de Mangler, der haves herhjemme, at de ikke ere saa store, som det skulde synes, at Proprietær Heyman mente. Man har henvist til, at Aarhus Byraad har taget Sagen i sin Haand for denne Bys Vedkommende. Det er imidlertid kun et Forsøg, der gjøres, og det har varet for kort Tid endnu, til at der kan drages Slutninger deraf, og for Resten er det dør dyrere end her. Magistratens Assistance vilde, troede Taleren at turde sige, vistnok blive ydet paa de Punkter, hvor det er muligt at yde den.

Statskonsulent Arup. Det er ganske rigtigt, som Inspektør Hansen sagde, at det ikke havde været Talerens Mening at komme ind paa kjøbenhavnske Forhold, men kun at fremlægge for Forsamlingen her, hvorledes Forholdene stille sig i Udlandet, og hvad der muligvis kan tages som Rettesnor for os. Naar Proprietær Heyman bemærkede, at det var ikke saa vanskeligt at komme ind paa at handle efter levende Vægt paa Kvægtorvet, da troede Taleren, at han ogsaa havde fremhævet det. Hvad Kreditspørgsmaalet angik, vilde Taleren bemærke, at den Kredit, Kommissionærerne give til Landmændene, har ikke større Betydning end den, Slagterne paa den anden Side give deres Kunder. Inspektør Hansens Bemærk-

ning, at Noteringen kun kan blive en Skjønssag, er rigtig, men ikke desto mindre er der dog det ved en officiel Notering, at der gaas frem efter bestemte Principer. Det gjælder om at faa en Notering, der den ene Uge efter den anden er afpasset efter samme Maalestok. Naar det hedder, at Assurancepræmien i Udlandet er større end i Kjøbenhavn, da skulde Taleren ikke indlade sig paa det Spørgsmaal, da han ikke vidste, hvorledes den stillede sig i Kjøbenhavn; men i de mindre Byer i Østpreussen og flere andre Steder i Tyskland er Assurance meget billig. En af Grundene til, at Assurance er billig i Kjøbenhavn, er maaske den, at Folk her godt kjende hverandre.

Proprietær Heyman vilde spørge Statskonsulent Arup, om han ikke antog, at Grunden til, at Assurancepræmien i de store Byer som f. Ex. Berlin faktisk er højere end her, ikke er den, at der kasseres mere end her. (Statskonsulent Arup: Det kan være en af Grundene.) Men om endogsaa Præmien i de større Byer er højere end her, forhindrer det dog ikke, at man kan opstille den Formodning, at Assurancepræmien er for høj for vort Vedkommende.

Præsidenten (Capt. la Cour) vilde i Anledning af Inspektør Hansens Bemærkning, at der her var ført Spørgsmaal frem, som ikke indeholdtes i Foredragets Titel, bemærke, at det var almindelig Skik i Landhusholdningsselskabet, naar en Sag var bleven behandlet aldeles abstrakt af Foredragsholderen, da hertil at kunne knytte Bemærkninger af konkret Natur, i dette Tilfælde altsaa tage hjemlige Forhold op til Behandling. Det var derfor fuldkommen i Overensstemmelse med Sædvane i vort Selskabs Møder, at Proprietær Heyman havde draget københavnske Forhold frem, kun maatte man beklage, at den ene Part, som er interesseret i det store Spørgsmaal, der er bragt frem ved dette Møde, ikke har fundet sig foranlediget til at give Møde, hvilket jo var en nødvendig Forudsætning for, at der i det Hele taget kunde komme en frugtbar Forhandling i Gang. — Der var et Moment, Taleren

kunde ønske at fremdrage, nemlig, at en af Reglerne for Wienermarkedet var, at Vedkommende ifaldt en meget stor Bøde, saafremt Dyrene bleve solgte to Gange paa samme Dag. En saadan Regel vilde i sin Tid have været en Dæmper paa den ikke fornøjelige Spekulation i Landmandens Varer under Englandstrafiken ved at samme Kvæg undertiden solgtes flere Gange paa samme Dag. For øvrigt skulde Taleren ikke komme ind paa Enkeltheder, men kun fastholde, at der har længe hersket Utilfredshed med Forholdene paa Kvægtorvet, og derpaa er der ikke lagt Skjul, det er jævnlig kommet aabenlyst frem, og man skulde derfor synes, at en Forhandling vilde have været ønskelig, naar som iaften Lejlighed bliver givet med Belysning af Forholdene i Udlandet. Hvad Hr. Inspektør Hansen har udtalt, har det været en Glæde at høre, og skjönt Taleren ikke kan udtale sig bestemt i saa Henseende, er han dog temmelig sikker paa, at hans Kolleger i Præsidiet, naar han forebringer Sagen for dem, ville samstemme med ham i, at efter den Redegjørelse, der nu er givet af Konsulent Arup om Forholdene i Udlandet, og efter den Udtalelse, der kom fra Inspektør Hansen, hvis Ord, om han end ikke her optræder med noget officielt Mandat, dog ifølge hans Stilling faa forøget Vægt, er der Anledning til gennem den antydede Vej, nemlig ved Forhandling mellem en snævrere Kreds af de i Sagen interesserede Parter at tage de forskjellige, Handelen paa Kvægtorvet vedrørende Spørgsmaal op til Forhandling, altsaa ikke blot Noteringsspørgsmaalet, men ogsaa andre Spørgsmaal, der knytte sig til denne Sag. Mæglerspørgsmaalet har Landhusholdningsselskabet for en Del Aar siden havt fremme, og man anmodede Magistraten om at ansætte Mæglere paa Kvægtorvet, men fik Afslag. Taleren var dengang en afgjort Tilhænger af at faa Mæglere ansatte, men han er nu efter Undersøgelser og de Erfaringer, han har havt Lejlighed til at gjøre, kommen en Del bort derfra. Der er imidlertid flere af de Spørgsmaal, som Konsulent Arup har fremdraget i sit Foredrag, der ville kunne drages ind under en eventuel Forhandling ved Siden af Noteringsspørgsmaalet. Med Konsulent Arup var Taleren enig i, at Hovedspørgsmaalet egentlig er, hvem der har Kre-

diten paa Markedet i sin Haand, thi han er i Virkeligheden Herre over Forholdene.

Hensigten med Foredraget her var netop, som Taleren før berørte, at faa en nogenlunde klar Oversigt over de forskjellige Markedsspørgsmaal, som have været fremme i Udlandet, og skjønt det er et meget indviklet Spørgsmaal, er det dog lykkedes Konsulent Arup at give en grundig og tydelig Skildring af alle de heromhandlede Markedsforhold, hvorfor Taleren vilde bringe ham Landhusholdningsselskabets Tak. De, der ikke have besøgt Wienermarkedet, ville gennem Konsulent Arups Skildring have faaet en exakt Skildring af Forholdene dernede. De Bestræbelser, der have været dernede, for at faa Mæglerinstitutionen indført og Kommissio-nærerne skudte tilside, ere aldeles mislykkede. Da Taleren var dernede, var der 5,800 Stkr. Kreaturer paa Markedet, hvoraf kun 296 gik gennem Mæglere. Der er 6 Mæglere ansatte, men der ses kun 3 paa Markedet; hele denne Institution sygner hen efterhaanden. Konsulent Arups Billede af Forholdene paa de forskjellige Steder, han har omtalt, er vistnok saa korrekt, som det kan blive, og det bestyrker Taleren yderligere i, at det vil kunne danne Grundlaget for en Forhandling her mellem de i Sagen interesserede Parter.
